

SZENT-DEMETÉR

I.

*Ezen az úton mentünk el mi innen,
mi, élők és a holtak is, bizony;
lovon, kocsin, gyalog, halottas ingben
és ezt, vagy azt, hiába is hívom.*

*E földtől ők mindenkép elszakadtak.
Az én cipőmre száll csupán a por.
Én sem beszélek. Választ úgysem adhat
a nagyszülő a súlyos föld alól.*

*A sírásó a testét mélyre ásta
és eloldozta lelkét egy barát.
Nyakában lánc van, mellén ritka násfa,
mely megvilágíthatja tán haját,*

*a térdigérőt és a búzaszökét. —
Hová lett az, ki ifjan látta őt?
Nem részegítik azt sem már a tőkék
és nem táplálják nyájak és mezők.*

II.

*Hallod? A percek, órák és az évek
forrásvize mögöttünk is zuhog.
Iszol belőle. Szomjat én sem érzek.
A többi, bezzeg, sokszor szomjazott;*

*akik mulatni hajdan erre mentek
s már nem mulatnak és már nincsenek.
Kóstolgatják az új hazát, a csendet,
az ismeretlen, újabb ízeket.*

A század is sietve ment utánuk
és vissza semmit, vagy romot hagyott:
pár bástyafalt és néhány ócska ágyút,
a szekrényekben jonnyadt lim-lomot.

Te mindezekből épcsak annyit értesz,
hogy elpihent a déd is és az ük
s számodra épúgy elveszett vidék ez,
mintha elmentél volna övelük.

III.

Ezek a fák a templomhoz vezetnek
és azt sötéten ott körülveszik.
A hűvös áram engem megremegetet
és szívem, — szívem csordultig telik.

Ki ül a háttas, hólyagos padokban?
A kóruson, vajjon, ki énekel?
Sötét van és cipőmnek sarka koppan.
Hiába nézek szerteszét, le, fel:

a gyertyacsonkok és halotti képek
zord garmadája táncol itt csupán,
emléke egy családnak és a népnek,
mely tűnni tetszik mind, egymás után.

Kihültek Jézus lábain a csókok
és lassan, lassan lába is kihül.
Nem ismerek magamra, hogyha szólok:
belül is pusztul minden és kívül!

Toldalaghy Pál